

[Kr. Kristensen.]

Saaledes som Lovforslaget foreligger, er det tiltraadt af Overbestyrelsen for Roedyrkerforeningerne og af Sukkerfabrikkerne, og fra Venstres Side vil vi gerne tilsige vor Støtte til en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget i det høje Ting.

Victor Larsen: Det her foreliggende Lovforslag om en Sukkerordning har den ubestridelige Fordel, at det er tiltraadt saavel af Overbestyrelsen for De samvirkende Roedyrkerforeninger som af Fabrikkerne. Jeg er bekendt med, at Dyrkerne — beskedent, maa jeg sige — har fremført Ønsker, som ikke er kommet med i Lovforslaget, men man har vist den Resignation at frafalde disse Ønsker og gaa med til en Anbefaling af Lovforslaget, som det foreligger. Jeg synes, det skal nævnes, ogsaa paa Baggrund af den ubestridelige Risiko, der er forbundet med denne Dyrkning. Naar det er en Kendsgerning, at Fyn i Aar ligger 100 Centner under Gennemsnittet for begge Fabrikker, altsaa for samtlige fynske Roedyrkeres Vedkommende, og naar man yderligere ved, at Fyn gennem tre Aar har haft en meget, meget lille Avl, saa lille, at det afgjort har været forbundet med Tab at dyrke Roer, kan man vel forstaa, at man efterhaanden er blevet ængstelig for den Dyrkning. Jeg kan godt sige, at hvad der har ramt Fyn i tre Aar, naturligvis kan ramme Dyrkerne i de øvrige Landsdele, nemlig den Risiko, som er forbundet netop med Dyrkning af Sukkerroer. Det er derfor en klog Foranstaltning, naar Ministeriet er gaaet ind for en ganske lille Forhøjelse af Præmien for Areal for derved at kalde paa det fornødne Areal, det Areal, som det er i alles Interesse at naa, og som skulde kunne give det Sukker, der er afgjort nødvendigt til Forbruget herhjemme, og helst ogsaa give et betragteligt Kvantum til Eksport.

Det, der i øvrigt ogsaa har været Sukkerroedyrkerens Ønske, det, man stærkt har fremhævet over for Ministeriets Udvalg, er Sikring af den tilstrækkelige Arbejdskraft. Man ved udmærket godt, at det er vanskeligt, man ved ogsaa erfaringsmæssigt, at det ikke er let for Ministeriet at sikre Arbejdskraften, men man ved ogsaa, at naar der gøres noget fra alle Sider, gaar det hele lettere.

Naar først Roerne er saet, har Dyrkerne hele Risikoen, fordi første Gangs Lugning skal gøres paa Dage, ellers er det forbundet med meget store Tab. Med Hensyn til Optagning er det fuldkommen rigtigt, som allerede sagt, at hvis Vejret ikke havde

artet sig saa godt i Fjor og i tidligere Aar, havde man sikkert ikke kunnet gennemføre den inden for en rimelig Tid. Man appellerer altsaa til den højtærede Handelsminister om gennem sin Kollega at hjælpe med til at sikre Arbejdskraft, og vi har naturligvis det Haab, at det vil være tilstrækkeligt med denne Appel.

Maa jeg i øvrigt til det ærede Medlem Hr. Poul Hansen (Kalundborg), som talte om Arbejderne i Roemarkerne, sige, at det er rigtigt, at der allerede findes Bestemmelser i eksisterende Landbrugsoverenskomster om Læskure, og da man nu ved, at Roedyrkerne i stor Udstrækning er med i de bestaaende Arbejdsgiverorganisationer, forstaaer jeg ærlig talt ikke, hvorfor man i en Lovbestemmelse skulde blande sig ind i dette Forhold. Det har man allerede sørget for igennem Organisationerne.

Endnu mere uforstaaeligt forekom mig det, det ærede Medlem Hr. Poul Hansen (Kalundborg) sagde om, at Arbejderne skulde sikre sig en tilfredsstillende Løn. Ja, det er klart, at de skal det, men det er ikke rigtig forstaaeligt, at man fra Rigsdagens Side skulde blande sig i det. Det ærede Medlem sagde ogsaa — jeg noterede det —: selv om vi ikke skal blande os i disse Forhold. Ja, saa forekommer det mig ærlig talt at være lidt af en Æggedans, det ærede Medlem Hr. Poul Hansen (Kalundborg) opførte her for et Øjeblik siden, for det har da ikke været saadan endnu, at Rigsdagen har blandet sig i Organisationernes Forhold med Hensyn til Arbejdslønnen; jeg tror virkelig ogsaa, der ogsaa inden for det ærede Medlems eget Parti er et meget, meget betragteligt Flertal for, at man ikke skal gøre det fremöver. Jeg gør kun opmærksom paa det, fordi jeg maa sige, at det forekom mig meget, meget taaget, hvad det ærede Medlem sagde om dette.

Det er rigtigt, at der er sikret Roearbejderne en Betaling af 65 Centner pr. Td. Land, og det vil igen sige, at de Forhøjelser, der finder Sted af Betalingen til Roedyrkerne, automatisk virker ind paa Arbejdernes Betalingsvilkaar, hvad saa igen naturligvis vil sige, at de ikke er gledet bagud med Hensyn til Betalingen. Det er der heller ikke nogen; der har ønsket, at de skulde, fordi man netop ønsker, at dette Arbejde skal kunne konkurrere med de øvrige Arbejder paa Landet, og det kan det ogsaa udmærket godt, maaske lige netop undtaget Tørvegravning, men Tørvearbejdernes Betalingsforhold er jo, som enhver ved i dette Land, noget helt for sig.

Fabrikkerne har ønsket, som den højt-